

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Apollo den Syttende

Citation: Baggesen, Jens: "Apollo den Syttende", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid65472.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Apollo den Syttende.

Til de ni Muser i Gravensteen.
1795.

For fire Sekler siden (fire Aar
Er fast en Evighed i vore Tider)
Jeg lagde ned paa Stedet, hvor jeg staaer,
For Eders Fødder, hulde Pierider,
Mit Apollonske Scepter - lagde ned,
Med selvforuøgtende Beskedenhed,
Den herligste blandt alle Jordens Kroner,
Hvis mageløse Himmelglants
Fordunkled selv den borealske Krands
Og alle Melkeveiens Throner.
Jeg afstod af mig selv, ufordret, frie,
Et Fyrstendom, som Fantasien drømmer,
Det glimrendste blandt alle Fyrstendømmer,
Et Fyrstendom med lutter Muser i -
Og danned' om, hvad sikkert ingen Herre
Har gjort for mig, og aldrig gjør, desværre!
Et eenevældigt Andrarchie
Til et republikanskt Gynokratie.
Ei for at friske op mit Offers Minde
Og anden Gang en Borgerkrands at vinde,
Gienkalder jeg min Martyrdaad i Dag;
Den fik sin fulde Løn af Eders Hænder,
Den ærefuldeste, mit Hierte kiender -
Hvad Løn er stor som Musers Velbehag?
66 Hvo vilde ei med Lyst al Jordens Glants bortgive,
Aftræde hver en Ret til Opsigt her i Live,
Og froe modtage selv den dødelige Piil,
For Vindingen af Eders Dronnings Smil?
Nei! ikke for paa nye at lade mig betale
En Daad, af min Samvittighed befalt,
Som blev mig den Gang tusindfold betalt,
Opvækker jeg Erindringen af Dvale.

Blot den selvsamme Stilling nu, hvori
Mig Skiæbnen atter stiller hen, allene,
Til samme Fristelser, i lige Scene,
Omringt af Musechorets Tryllerie,
Aftvinger mig et flygtigt Blik tilbage
Paa min Regjerings Brug t hine Dage.

Som jeg den brugte da, saa bruger jeg den nu,
Og som jeg ønskede, de, der over Throner ruge,
Den alle ville bruge
(Besynderligen, o Provence! du,
Der truer med at herske sur la France,
Et par droit de conquête et par droit de naissance),
Til den at skiænke dem, som eene have Ret
Til Hersken overalt og uden Hinder;
Oplysningens velgiørende Gudinder.

Jeg altsaa lægger anden Gang,
Som Gud for Viisdom, Dag, og Smag, og Sang,
Mit Scepter ned for alle Musers Fødder,
Min Krone for den førstes Fod;
Og lover, hvis det tredde Gang mig møder
At stilles her paa Stedet, hvor jeg stod

For fire Sekler siden, hvor jeg knæler
I dette Øieblik, at gjøre samme Brug
Af det, som nogle røver, andre stæler,
Snart aabenbar, og snart i Smug.
67 Dog, før jeg mig af denne Kreds begiver
Tilbage til min skiulte Krog,
Hvor intet Musechor min Sang opliver,
Tillader mig, Gudinder! i det Sprog,
I selv umiddelbar uvante Tunge lære,
En ydmyg Bøn til Afsked at frembære.
Ved Skiæbnens Gunst at være kommet op
Paa Musebiergets Æthertop
Nu allerede tvende Gange;
Og, vinket af saa skøn en Leilighed,
Dog intet, dog slet intet at forlange -
Var at fornærme Musers Gavmildhed.
Jeg veed for vel, at deres største Glæde
Er den, at lønne prøvet Dyd,
Om ei med jordisk, dog med himmelsk Fryd,
Og en *Pervonte* selv at ønske de tilstæde.

Mig synes alt, at Eders Smil,
Gudinder! mig det skønne Tilsagn give:
"Ønsk, Dødelige! hvad du vil,
"Og hvad du beder om, skal opfyldt blive."

Som man i Musers Bibelbog kan see,
Af hvilken Aarsag veed jeg ikke,
Eet Ønske eller to sig aldrig skikke -
Min Bøn og derfor deler sig i tre:

For Kronen, som jeg anden Gang nedlagde,
Den Rose, Flora vor *Lovise* bragte,
Er alt hvad jeg bønfalder om;
Selv visnet skal den i mit Giemme blive
Den største Skat, mig skiænketes her i Live,
Min meest tilbedte Helligdom!

For Sceptret, som de samlede Gudinder
Jeg gav, udbeder jeg mig her,
68 Som ni betydende Forenings-Minder,
En Knappenaal af hver især;
Som Orden paa mit Bryst jeg disse Naale
Med meer end ridderlig Tilfredshed bæere vil,
Saa længe jeg er til,
Og deres Glands skal selv Pleiaders overstraale!

For al den anden Magt og Herlighed,
Mit Muse-Scepter var forleenet med,
Hvis Mage man paa Jorden ikke finder,
Er det for meget, naadige Gudinder!
Hvad her, aftrædende mit Kongedøm,
Jeg endelig tilsidst bønfalder om,
Et - ak! jeg iisner, skiøndt mit Hierte brænder -
Et Kys - paa hver af mine Musers - Hænder?